

der, som i Aarenes Løb ere paalagte fra Statens Side, baade direkte og indirekte? Jeg skal nævne den lille Byrde, der er lagt paa Landbefolkningen med Hensyn til Kjørsel for Sygekasserne. Det viser sig, at Sygekasserne ingenlunde efterhaanden ere blevne det, man havde ventet, nemlig blot Sygekasser for Husmænd, Arbejdere og med dem ligestillede. Det viser sig, at alle andre Menneſter, naar de mene sig at være i Trang og kunne behøve det, melde sig ind i disse Sygekasser. Jeg har Eksempel paa, at en Forpagter med 20 Heste har meldt sig ind i en Sygekasse, saa at der skal køres for ham og hans Børn, og det er accepteret af Administrationen. Og der er Købmænd og andre, som sidde i ganske vist ikke de mest glimrende Stillinge, men som dog paa ingen Maade kunne siges at være ligestillede med Inderster og Arbejdsfolk, hvem man ikke nægter Optragelse i Sygekasser. Jeg nævner blot dette Tilfælde, fordi det viser, hvor tilbøjelig man er til vedblivende at lægge Byrder paa Kommunerne uden at forsøge paa at holde noget igen, selv hvor Loven aabenbart ikke har haft den Hensigt. Dette Spørgsmaal om at tage al Virksomhed, som ikke netop flyder af Hartkornet, med ind under de kommunale Byrder, forekommer mig at være et af de Spørgsmaal, som trænger allerførst til at løses. Det griber ogsaa ind i de finansielle Forhold og er ingenlunde ligegyldigt for Finansloven. Jeg tilstaar, at skønt det i Fjor fra anden Side stærkt blev hævdet, at man ikke vedblivende kunde give Tilflugt til Kommunerne paa Finansloven, staar det saaledes for mig, at indtil man faar løst disse Spørgsmaal, er der ingen anden Udvej til at lette Kommunerne Byrder i forskellige Retninger end ved en Bevilling paa Finansloven. Et andet Spørgsmaal er Spørgsmaalet om Bestatningen af den flydende Kapital. Der forekommer det mig nok, at Agerbruget i Almindelighed har nogen Ret i, at den store flydende Kapital bidrager for lidt til de offentlige Fornødenheder, og skønt dette Spørgsmaal nok vil kræve lange og vanskelige Underøgelser, er det dog nødvendigt, at man klarer sig allerede fra Begyndelsen af, ad hvilken Vej man vil gaa. Saaledes som den moderne Udvikling finder Sted, hvor Samfundet ved sine Jærnbaner og Havne og kort sagt ved hele den Udvikling, der paa forskellige Maade fremmes, skaber Formuer paa en helt anden Maade end tidligere, er det nødvendigt, at man ogsaa finder paa nye Maader at ramme disse store Skatteindtægter paa. Samtidig med, at jeg saaledes mener, at man her ved Finansbehandlingen ingenlunde skal se optimistisk paa

Situationen og ikke give sig af med at anvende Oerstud, som ikke eksistere, maa jeg ogsaa udtale min Frygt for nogle af de finansielle Forslag, der ere antydede fra forskellige Sider, blandt andet fra det ærede Medlem for Ringbøbing (S. C. Christensen). Alle her i denne Sal interessere sig vist for Fiskeriet. Men det er dog vist et meget stort Spørgsmaal, om det kan gaa an at anvende, saaledes som det ærede Medlem udtalte, 20—30 Millioner Kr. paa Anlægget af en Fiskerihavn paa Syllands Vestkyst. Det ærede Medlem udtalte sig med Spidsen af Læberne, hvis jeg maa bruge den vending, som et andet æret Medlem citerede efter et fremmed Blad, om Fiskerihavne, som om det ikke en Gang var tilstrækkeligt at faa anlagt een Havn til en Snæs Millioner Kr., men at der maatte flere til, noget jeg ogsaa har set fremfat paa lokale Møder; og som jeg antog for en Indrømmelse til lokale Stemninger, men som jeg ingenlunde troede, man her vilde stille Forslag om. Jeg tror ikke, at en Fiskerihavn til 20 Millioner Kr. paa nogen Maade kan bære Bedligholdsudgifterne, endfige forrente Anlægskapitalen; men det er jo muligt, at andre ville kunne ophjse noget i saa Henseende. Men hvis det virkelig er saa, at man ikke kan vente at faa nogen videre Indtægt, men at Staten endogsaa maa bidrage til Bedligholdelsen af disse Havne, saa forekommer det mig, at man under den nærværende økonomiske Situation maa se sig vel for, inden man gaar til saa store Udlæg. Staten har nu engageret sig i Esbjerg Havn og i det store Frihavnsanlæg. Det er vist bedst at se, hvorledes disse Forhold ville udvikle sig, og om det ikke vil være muligt, at der kan komme større Indtægt af dem end hidtil, inden man indlader sig paa lignende kolossale Udlæg, hvor man paa Forhaand kan sige sig selv, at det er komplet umuligt, at de nogen Sinde ville kunne bringe nogen nævneværdig Indtægt. Med Hensyn til Esbjerg Havn og den store Frihavn kan man dog bestandig leve i Haabet, en Bestykthavn lader vistnok alt Haab om Forrentning ude. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) berørte Spørgsmaal om Anlægget af Kystbanen. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, men dog i denne Forbindelse udtale, at det forekommer mig, at naar man naar at faa den saa vidt færdig, at der i Finansaaaret 1897—98 kun bliver at anvende $\frac{1}{2}$ Million Kr., saa maatte man vel ogsaa kunne blive færdig med den til Foraaet 1897. En Sommers Indtægt af denne Bane vilde utvivlsomt være overordentlig betydelig, og jeg kan ikke se rettere, end at det vil være